

reflexions en la vigilia d'un aniversari...

Un relat de: [sofrosyne77](#)

Avui he pensat per un moment a qui podria acudir si necessités parlar, i m'he quedat bastant aturdit. De fet, no svia ben bé la resposta i molt menys la resposta a les preguntes que la qüestió comportava.

Als companys de la Universitat no els conec des de fa prou, a la majoria... però és que no sé fins a quin punt em pendrien prou seriosament o em prioritzarien els meus amics de sempre, ni tansols els més propers.

Estic tremolant, tinc por de no estar encaminant la vida cap a una simple imatge de mi mateix. No estic lleurant les millors relacions amb la gent que m'envolta i el que em fa més por és que sembla que no ho procuri. Tot i que vulgui una "bona relació" amb la gent (que en aquests termes potser si que la tinc) crec que no estic aprofundint en cap de les relacions actuals. Soc com una bala perduda en aquest aspecte, no sé ben bé on apunto. Potser el problema rau en una falta de convenciment en el que faig. Ara em ve al cap una frase o text en el que es prioritzava CREURE-S'HO, fos el que fos el que fas o decideixes ("ho fas o no ho fas, però no ho intentis" Yoda). El fet és que decideixo perquè ho haig de fer... però no acavo d'estar convençut mai mentre perdura la meva decisió (si és que perdura). Potser és a falta d'una reflexió madura i sobretot asincerada previa. No acostumo a donar voltes a una decisió i em decanto per una o altra opció segons factors molt clars i que semblen clars, però m'acostumen a passar desaparebut els matisos o les conseqüències.

Crec que m'espanta la meva llibertat, o més ben dit, la responsabilitat sobre les conseqüències.

Conseqüències que formen la meva persona. Soc responsable de com soc ja que soc com actuo. I, a vegades, no m'agrada com soc.

Demà faig anys i novament veig en mi la imatge del que mesos o anys enrere volia ser, i em satisfà. Llavors em miro per dins i em pregunto: Com vull ser per dins? He evolucionat gaire? He canviat?